РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (осми състав)

8 октомври 2008 година*

По дело T-51/07

Agrar-Invest-Tatschl GmbH, установено в St. Andrä im Lavanttal (Австрия), за което се явяват адв. U. Schrömbges и адв. O. Wenzlaff, avocats,

жалбоподател,

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-жа A. Alcover San Pedro и г-н S. Schønberg, в качеството на представители, подпомагани от адв. B. Wägenbaur, avocat,

ответник,

с предмет искане за частична отмяна на Решение C (2006) 5789 окончателен на Комисията от 4 декември 2006 година,

* Език на производството: немски.

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД
НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ (осми състав),

състоящ се от: г-жа M. E. Martins Ribeiro, председател, г-н N. Wahl и г-н A. Dittrich (докладчик), съдии,

секретар: г-жа K. Andová, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 2 април 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

1 Жалбоподателят обжалва Решение C (2006) 5789 окончателен на Комисията от 4 декември 2006 година (наричано по-нататък „обжалваното решение“), чийто адресат е Република Австрия, доколкото в него Комисията указва, от една страна, че следва да се допусне последващо вземане под отчет на вносни сборове в размер на 110 937,60 EUR, дължими от жалбоподателя, Agrar-Invest-Tatschl GmbH, за вноса на захар с произход от Хърватия, и от друга страна, че опрощаването на тези сборове не е обосновано.

Правна уредба

2 Член 220, параграф 2, буква б) от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „МКО“), изменен с Регламент (ЕО) № 2700/2000 на Европейския парламент и на Съвета от 16 ноември 2000 година (ОВ L 311, стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 13, стр. 12), предвижда:

„Извън случаите, посочени в член 217, параграф 1, втора и трета алинея, последващо вземане под отчет не се допуска, когато:

а) […]

б) размерът на законно дължимите мита не е бил взет предвид вследствие на грешка от страна на самите митнически власти, която не е можела да бъде открита от длъжника, като последният от своя страна е действал добросъвестно и е спазил всички разпоредби, предвидени от действащите разпоредби по отношение на митническата декларация.

Когато преференциалният статут на дадена стока е установен на базата на система за административно сътрудничество, включваща властите на трета страна, ако издаденият от тези власти сертификат се окаже с невярно съдържание, това представлява грешка, която не е можела да бъде открита по смисъла на първа алинея.

Същевременно, издаването на сертификат с невярно съдържание не представлява грешка, когато сертификатът е бил издаден на базата на невярно представяне на фактите от страна на износителя, освен ако, в частност, е очевидно, че властите, издали сертификата, са знаели или е трябвало да знаят, че стоките не отговарят на необходимите условия за ползване на преференциално третиране.

Длъжникът може да се позове на своята добросъвестност, когато е в състояние да докаже, че през периода на въпросните търговски операции е положил надлежни усилия, за да се увери, че са спазени всички условия за преференциално третиране.

Същевременно, длъжникът не може да се позове на своята добросъвестност, ако Комисията е публикувала в *Официален вестник на Европейските общности* становище, сигнализиращо за основателни съмнения по отношение на доброто прилагане на преференциалния режим от страната бенефициер.“

3 Член 239 от МКО има следното съдържание:

„1. Възстановяване или опрощаване на вносни или износни сборове се извършва и в случаи, различни от тези по членове 236, 237 и 238:

— които се определят съгласно процедурата на комитета,

— които произтичат от обстоятелства, които не предполагат недобросъвестно поведение или груба небрежност от страна на заинтересуваното лице. Случаите, в които може да се приложи тази разпоредба, както и процедурата, която трябва да се следва за тази цел, се определят съгласно процедурата на комитета. Възстановяването или опрощаването могат да подлежат на специални условия.

2. Възстановяването или опрощаването на сборове на основанията, посочени в параграф 1, се разрешава при подаване на молба във въпросното митническо учреждение преди изтичането на дванадесет месеца, считано от датата на уведомяване на длъжника за тези сборове.“

Факти

4 Жалбоподателят е австрийско предприятие, специализирано в търговията със земеделски продукти. Между 20 септември 2001 г. и 8 август 2002 г. то осъществява 76 сделки, свързани с внос на захар с произход от Хърватия. Настоящата жалба няма за предмет сделки по внос с номера от 1 до 67. Спорът се отнася само до последващото вземане под отчет на вносните сборове за деветте сделки по вноса с номера от 68 до 76 (наричани по-нататък „спорните сделки по вноса“), както и до опрощаването, предмет на което те биха могли да бъдат. Тези сделки по вноса са осъществени между 1 юли и 8 август 2002 г.

5 Спорните сделки по вноса са реализирани въз основа на „Временно споразумение относно търговията и търговските въпроси между Европейската общност, от една страна, и Република Хърватия, от друга страна“ (ОВ L 330, 2001 г., стр. 3, наричано по-нататък „Временното споразумение“). Това споразумение по-специално предвижда преференциално третиране на захарта с произход от Хърватия, доколкото хърватските власти издават сертификат за движение на

стоки EUR.1 (наричан по-нататък „сертификатът EUR.1“), който трябва да бъде представен пред митническите власти на страната на вноса.

6 На 2 април 2002 г. Европейската служба за борба с измамите (OLAF) информира Комисията, че съществуват съмнения за използване на неистински сертификати за произход, що се отнася до преференциалния внос на захар с произход от някои страни от западната част на Балканския полуостров.

7 Със „Становище до вносителите“ (ОВ C 152, 2002 г., стр. 14) на 26 юни 2002 г. Комисията съобщава, че съществува основателно съмнение относно доброто прилагане на преференциалните режими за захар с произход по-специално от Хърватия. В него тя също посочва, че преференциалният внос на захар с произход от Хърватия и от страните от Балканския полуостров е нараснал значително, докато в последно време въпросните страни все още са страдали от дефицит при производството на захар. Ето защо Комисията приканва общностните оператори да вземат всички необходими предпазни мерки, тъй като допускането в свободно обращение на въпросните стоки може да породи митническо задължение и да доведе до измама, нанасяща вреда на финансовите интереси на Общността.

8 Всички спорни сделки по вноса са осъществени след публикуването на това становище в *Официален вестник*.

9 По искане на австрийската митническа администрация между 23 юли 2002 г. и 16 септември 2003 г. хърватските митнически власти са извършили последваща проверка на сертификати EUR.1, представени от жалбоподателя за спорните сделки по вноса, както е предвидено в член 32 от протокол № 4 към Временното споразумение.

10 След тези проверки, на 18 февруари 2003 г. хърватската митническа администрация потвърждава автентичния и точен характер на сертификати EUR.1, издадени за спорните сделки по вноса с номера от 68 до 72, и на 16 септември 2003 г. — за спорните сделки по вноса с номера от 73 до 76.

11 След публикуването на становището до вносителите OLAF анализира в Гърция захар, за която се твърди, че е с произход от Хърватия, и открива, че тя се състои от смесица от тръстикова и цвеклова захар, което напълно изключва произход от Хърватия. На 28 октомври 2002 г. OLAF информира държавите членки за това.

12 През юни 2003 г. OLAF прави проверка в офисите на хърватския производител на захар IPK Tvornica Šećera Osijek d.o.o. и установява, че това предприятие, от което жалбоподателят е закупувал захар, също използвало внесена за целите на производството ѝ тръстикова захар, без да бъде възможно разграничаването една от друга на различните партиди захар.

13 Ето защо хърватските власти оттеглят всички сертификати EUR.1, изготвени между 14 септември 2001 г. и 17 септември 2002 г. На 30 юни 2004 г. австрийските власти информират съответните вносители за оттеглянето на сертификатите.

14 След това оттегляне, на 9 август 2004 г. компетентният австрийски митнически орган изпраща на жалбоподателя известие за последващо събиране в размер на 916 807,21 EUR.

15 Жалбоподателят обжалва това решение пред компетентната австрийска юрисдикция и съгласно член 220, параграф 2, буква б) от МКО изисква да не се извършва последващо вземане под отчет на размера на сборовете, посочени в известието за събиране, и при условията на евентуалност, опрощаването на тези сборове на основание член 239 от МКО.

16 С писмо от 1 юни 2005 г. Република Австрия иска от Комисията да вземе решение по силата на предходните членове относно това дали в случая на жалбоподателя е обосновано да се направи отказ от последващото вземане под отчет на размера на вносните сборове и при условията на евентуалност да реши дали е обосновано опрощаването на тези сборове.

17 В обжалваното решение Комисията посочва, че е необходимо да не се извършва последващо вземане под отчет на сборовете за сделки по вноса с номера от 1 до 67, но тя отхвърля такъв отказ, както и възможността за опрощаване, по отношение на спорните сделки по вноса, т.е. за общ размер от 110 937,60 EUR.

18 По същество Комисията подчертава, че компетентните хърватски власти са знаели или най-малкото е трябвало да знаят, че стоките не отговарят на изискуемите условия, за да могат да се ползват от преференциалното третиране, предвидено от временното споразумение, и че следователно са допуснали грешка по смисъла на член 220, параграф 2, буква б) от МКО. Все пак предвид факта, че становището до вносителите било публикувано на 26 юни 2002 г., според Комисията жалбоподателят не можел да се позове на своята добросъвестност, що се отнася до осъществения след тази дата внос. Фактът, че хърватските власти потвърдили валидността на някои сертификати EUR.1 след публикуването на становището, не бил релевантен във връзка с това. Според Комисията в момента на осъществяване на спорните сделки по вноса жалбоподателят всъщност е съзнавал рисковете, които поема и потвърждаването на валидността на съответните сертификати не можело впоследствие да създаде у него оправдани правни очаквания, без това да изпразни от смисъл член 220, параграф 2, буква б), пета алинея от МКО.

Производство и искания на страните

19 Жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Първоинстанционния съд на 22 февруари 2007 г.

20 Въз основа на доклад на съдията докладчик Първоинстанционният съд (осми състав) решава да открие устната фаза на производството.

21 Устните състезания и отговорите на страните на поставените от Първоинстанционния съд въпроси са изслушани в съдебното заседание от 2 април 2008 г.

22 Жалбоподателят моли Първоинстанционния съд:

— да отмени член 1, параграф 2 и член 1, параграф 3 от обжалваното решение,

— да задължи Комисията да приеме, че не следва да се допуска последващо вземане под отчет на вносните сборове в размер на 110 937,60 EUR по спорните сделки по вноса,

— при условията на евентуалност спрямо второто искане да задължи Комисията да приеме, че следва да се допусне опрощаване на вносните сборове в размер на 110 937,60 EUR по спорните сделки по вноса.

23 Комисията моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

24 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят се позовава по същество на нарушаване с обжалваното решение на член 220, параграф 2, буква б) от МКО и на член 239 от МКО, доколкото Комисията отхвърля възможността за неизвършване на последващо вземане под отчет на вносните сборове във връзка със спорните сделки по вноса и/или опрощаването на тези сборове.

По допустимостта на второто и третото искане

Доводи на страните

25 Без да прави формално възражение за недопустимост, Комисията посочва, че в рамките на упражнявания от него контрол за законосъобразност общностният съд не разполага с правомощие да дава разпореждания на органите или институциите или да ги замества. Следователно второто и третото искане, които имат за цел да принудят Комисията да извърши определени действия, били недопустими.

26 В съдебното заседание жалбоподателят обаче отново отправя своите искания, като подчертава, че в случая Комисията не разполагала с оперативна самостоя-

телност и следователно не съществувала причина за това, след като се установи незаконосъобразността на обжалваното решение, Първоинстанционният съд да не може да задължи Комисията да вземе решение в съответствие с неговите искания.

Съображения на Първоинстанционния съд

27 Според постоянната съдебна практика Първоинстанционният съд не разполага с правомощие да дава разпореждания на общностните институции (вж. в този смисъл Решение на Съда от 9 юни 1983 г. по дело Verzyck/Комисия, 225/82, Recueil, стр. 1991, точка 19, Определение на Първоинстанционния съд от 12 ноември 1996 г. по дело SDDDA/Комисия, T-47/96, Recueil, стр. II-1559, точка 45). Всъщност съгласно член 231 ЕО Първоинстанционният съд може само да отмени обжалвания акт. В допълнение съгласно член 233 ЕО съответната институция е длъжна да предприеме необходимите мерки за изпълнение на решението на Първоинстанционния съд (вж. в този смисъл Решение на Първоинстанционния съд от 24 януари 1995 г. по дело Ladbroke/Комисия, T-74/92, Recueil, стр. II-115, точка 75 и Решение от 9 септември 1999 г. по дело UPS Europe/Комисия, T-127/98, Recueil, стр. II-2633, точка 50).

28 По отношение на довода, изведен от липсата на оперативна самостоятелност на Комисията, следва да се добави, че това ограничение на контрола за законосъобразност се отнася до всички спорове, които Първоинстанционният съд може да разглежда (Решение на Първоинстанционния съд от 12 юли 2001 г. по дело Mattila/Съвет и Комисия, T-204/99, Recueil, стр. II-2265, точка 26, потвърдено с Решение на Съда от 22 януари 2004 г. по дело Mattila/Съвет и Комисия, C-353/01 P, Recueil, стр. I-1073, точка 15).

29 Ето защо второто и третото искане са недопустими.

По последващото вземане под отчет на вносните сборове

Доводи на страните

30 Жалбоподателят посочва, че съгласно член 220, параграф 2, буква б) от МКО не следва да се извършва последващо вземане под отчет на вносни сборове, когато на първо място размерът на законно дължимите мита не е бил взет предвид вследствие на грешка от страна на самите митнически власти, на второ място, тази грешка не е можело да бъде открита от длъжника, като последният от своя страна е действал добросъвестно, и на трето място, са били спазени всички разпоредби, предвидени от действащите разпоредби по отношение на митническата декларация.

31 В случая релевантният въпрос бил дали публикуването в *Официален вестник* на становището до вносителите на 26 юни 2002 г. е изключило добросъвестността на жалбоподателя, що се отнася до автентичния и точен характер на сертификатите EUR.1, представени за спорните сделки по вноса.

32 Според жалбоподателя Комисията не отчита факта, че след публикуването на становището до вносителите и въз основа на него австрийските митнически власти изпращат на хърватските си колеги искания за проверка по отношение на всички сертификати EUR.1, представени за спорните сделки по вноса.

33 Следователно добросъвестността на жалбоподателя не била свързана с автентичния и точен характер на сертификатите EUR.1, издадени за спорните сделки по вноса. Добросъвестността по отношение на тези обстоятелства се изключвала от становището до вносителите. Напротив, тя не можела да се изключи по отношение на последващото потвърждаване на сертификати EUR.1 в резултат на

процедурата по проверка от хърватската митническа администрация, която започнала по-конкретно вследствие на становището до вносителите.

34 Всъщност член 220, параграф 2, буква б), последна алинея от МКО не изключвал добросъвестността на длъжника общо и изцяло, а само що се отнася до автентичния и точен характер на доказателствата за произход, представени при вноса на стоките, ползващи се от преференциален режим.

35 Според жалбоподателя обаче, ако икономическият оператор вземе допълнителни мерки, за да гарантира автентичния и точен характер на сертификата, издаден с цел осигуряване на преференциално третиране, и ако в резултат на тези мерки сертификатът е автентичен и точен по същество, то неговата добросъвестност е налице. Тази добросъвестност се отнасяла не само до сертификата, издаден с цел осигуряване на преференциално третиране, представен от него в началото, но и до този сертификат във връзка с последващото потвърждаване на валидността и точността му въз основа на проверка, показваща, че условията за издаване на сертификата за произход са изпълнени.

36 В това отношение жалбоподателят се позовава и на текста на становището до вносителите, който приканва общностните оператори да „вземат всички необходими предпазни мерки“. Така Комисията указала, че първоначалните сертификати, издадени с цел осигуряване на преференциално третиране, вече не са валидни и че тя очаква от икономическите оператори да вземат допълнителни мерки, за да гарантират валидността и точността им.

37 Ето защо след потвърждаване на автентичния и точен характер на сертификатите, издадени от хърватската митническа администрация с цел осигуряване на преференциално третиране, добросъвестността на икономическите оператори по отношение на автентичния и точен характер на посочените сертификати била налице.

38 В писмената си реплика жалбоподателят уточнява, че макар поради публикуването на становището той действително да не е бил добросъвестен към момента на спорните сделки по вноса, то в случая от значение била процедурата на последваща проверка, положителният резултат от която го прави добросъвестен.

39 Комисията оспорва доводите на жалбоподателя.

Съображения на Първоинстанционния съд

40 Според член 220, параграф 2, буква б) от МКО не следва да се извършва последващо вземане под отчет на сборове, които произтичат от митническо задължение, когато кумулативно са изпълнени следните условия (вж. в този смисъл Решение на Съда от 22 юни 2006 г. по дело Conseil général de la Vienne, C-419/04, Recueil, стр. I-5645, точка 38 и цитираната съдебна практика):

— размерът на законно дължимите мита не е бил взет предвид вследствие на грешка от страна на митническите власти,

— тази грешка не е можело да бъде открита от длъжника,

— последният е действал добросъвестно,

— спазени са били всички разпоредби, предвидени от действащите разпоредби по отношение на митническата декларация.

41 В случая спорът между страните е свързан с условието относно добросъвестността на жалбоподателя. Всъщност предвид правните последици на становището до вносителите е възможно това условие да не е изпълнено.

42 Във връзка с това следва да се установи, че текстът на член 220, параграф 2, буква б), пета алинея от МКО е ясен и недвусмислен. Той гласи, че длъжникът не може да се позовава на своята добросъвестност, ако Комисията е публикувала в *Официален вестник* становище до вносителите, сигнализиращо за основателни съмнения, и не предвижда възможност за длъжника да доказва своята добросъвестност, вземайки допълнителни мерки, за да гарантира автентичния и точен характер на сертификатите, издадени с цел осигуряване на преференциално третиране. Този текст е въведен в МКО с Регламент № 2700/2000, съображение 11 от който предвижда следното:

„Длъжникът може да се позове на своята добросъвестност, когато е способен да докаже, че е положил надлежни усилия, освен в случаите, когато в *Официален вестник на Европейските общности* е било публикувано становище, съобщаващо за основателни подозрения [другаде в текста: съмнения].“

43 Нещо повече, както изтъква Комисията, абсолютното изключване на добросъвестността при публикуване на становище до вносителите гарантира много високо равнище на правна сигурност.

44 Следва да се установи, че становището до вносителите в случая не съдържа никакво позоваване на член 220, параграф 2, буква б), пета алинея от МКО и че то не е много ясно по отношение на правните му последици. В него по-конкретно не се уточнява, че публикуването му прави невъзможно за вносителите да изтъкват своята добросъвестност. След като посочва, че съществува основателно съмнение относно доброто прилагане на преференциалните режими, предоставени за захар с произход по-специално от Хърватия, Комисията просто установява, че „поради това общностните оператори […] се приканват да вземат всички необходими предпазни мерки“.

45 По време на съдебното заседание Комисията признава, че не е изключено при изключителни обстоятелства да ѝ се наложи да нюансира позицията си относно абсолютните последици на становището до вносителите, когато даден икономически оператор след публикуването на такова становище, но преди вноса твърди, че е предприел допълнителни мерки за проверка, които са потвърдили произхода на стоката.

46 Не е необходимо обаче да се проверява дали и при какви условия е възможно допускането на такова изключение, тъй като при всички положения в случая жалбоподателят не е действал добросъвестно.

47 Така в своята писмена реплика жалбоподателят изрично признава, че към момента на спорните сделки по вноса не е бил добросъвестен поради наличието на становището до вносителите. Наистина той подчертава, че неговата добросъвестност е била „налице“ с последващото потвърждаване на автентичния и точен характер на сертификати EUR.1 след процедурата по проверка, проведена от хърватската митническа администрация. Член 220, параграф 2, буква б), четвърта алинея от МКО обаче предвижда, че длъжникът може да се позове на своята добросъвестност само „когато е в състояние да докаже, че през периода на въпросните търговски операции е положил надлежни усилия, за да се увери, че са спазени всички условия за преференциално третиране“. От тази разпоредба следва, че през периода на въпросните търговски операции длъжникът непременно трябва да е бил добросъвестен. Ето защо определящата дата за отчитането на добросъвестността на длъжника е датата на вноса.

48 В писмените си изявления жалбоподателят обаче не предоставя никаква информация относно положените от него усилия преди или най-късно към датата на всяка спорна сделка по вноса, за да се увери по смисъла на член 220, параграф 2, буква б), четвърта алинея от МКО, че — въпреки публикуването на становището до вносителите — всички условия за преференциалното третиране на стоките са спазени.

49 Напротив, като твърди, че неговата добросъвестност е „налице“ с последващите проверки, жалбоподателят мълчаливо потвърждава, че не е бил добросъвестен до момента, когато тези последващи проверки са потвърдили автентичния и точен характер на сертификатите EUR.1, издадени за спорните сделки по вноса, т.е. няколко месеца след осъществяването на тези сделки по вноса.

50 Доколкото жалбоподателят изтъква, че за неговата добросъвестност по отношение на автентичния и точен характер на сертификатите EUR.1, свързани със спорните сделки по вноса, значение има процедурата на последваща проверка, а не първоначалната процедура по вноса, тъй като положителният резултат от нея позволил да бъде „налице“ неговата добросъвестност, следва да се установи, че това твърдение не намира никакво основание в член 220, параграф 2, буква) от МКО.

51 Всъщност, дори да се предположи, че жалбоподателят е бил добросъвестен от гледна точка на резултата от последващата проверка, все пак е факт, че той не е бил добросъвестен „през периода на въпросните търговски операции“. Жалбоподателят обаче не може да твърди, че неговата добросъвестност по някакъв начин е възстановена с обратна сила в резултат на събития, настъпили след тези сделки по вноса. Всъщност понятието за добросъвестност „по отношение на автентичния и точен характер на сертификатите за преференциално третиране, проверени и потвърдени впоследствие“, е лишено от смисъл.

52 Следователно искането за отмяна на член 1, параграф 2 от обжалваното решение трябва да се отхвърли.

По отказа за опрощаване на вносните сборове

Доводи на страните

53 По отношение на отказа за последващо опрощаване на вносните сборове съгласно член 239 от МКО жалбоподателят препраща в своята жалба и единствено в рамките на третото си искане към „предходните обяснения“, без да прави допълнителни пояснения.

54 Комисията отбелязва, че условията за опрощаване на вносни сборове, предвидени в член 239 от МКО, се различават от съдържащите се в член 220, параграф 2, буква б) от МКО. Вместо обаче да докаже, че условията на член 239 от МКО са изпълнени в случая, жалбоподателят препращал като цяло и без по-подробно обяснение към доводите си във връзка с член 220, параграф 2, буква б) от МКО. Следователно имало съмнение дали по този въпрос жалбата му съответствала на изискванията на член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд. При всички положения изложението на жалбоподателя не било убедително, което било достатъчно да не бъде прието предвид това, че член 220, параграф 2 и член 239 от МКО са две отделни разпоредби, условията за прилагането на които следователно също се различавали.

Съображения на Първоинстанционния съд

55 Най-напред следва да се отбележи, че доводите, позоваване на които може да се направи в подкрепа на третото искане, чиято недопустимост е установена, могат

да са релевантни и по отношение на първото искане, доколкото то цели отмяната на член 1, параграф 3 от обжалваното решение, съгласно който опрощаването на вносните сборове съгласно член 239 от МКО не е обосновано в случая.

56 Все пак следва да се установи, че жалбоподателят не излага други основания за своето искане. Той се ограничава до позоваване в жалбата си на обясненията, свързани с член 220, параграф 2, буква б) от МКО. В писмената реплика жалбоподателят също не разглежда по-задълбочено този въпрос. По време на съдебното заседание той посочва, че при всяка сделка по вноса е извършвана митническа проверка. Той твърди, че във всеки случай са взимани проби и те са изпращани на австрийската служба за техническа проверка. Според жалбоподателя тази служба е установила, че със 100 %-ова сигурност се касае за цвеклова захар, с което е потвърдила хърватския произход на захарта.

57 Съгласно разпоредбите на член 48, параграф 1 от Процедурния правилник обаче последно приведените доказателства не могат да бъдат взети предвид. Всъщност, макар според тази разпоредба страните да могат да привеждат доказателства в подкрепа на доводите си в писмената реплика и писмената дуплика, Първоинстанционният съд допуска привеждането на доказателства след писмената дуплика само при изключителни обстоятелства, а именно ако преди приключването на писмената фаза на производството привеждащото доказателствата лице не е можело да разполага с въпросните доказателства или ако късното представяне на доказателства от насрещната страна обосновава необходимостта от допълване на преписката, за да се гарантира съблюдаването на принципа на състезателност (Решение на Първоинстанционния съд от 21 април 2004 г. по дело M/Съд на Европейските общности, T-172/01, Recueil, стр. II-1075, точка 44). При всички положения член 48, параграф 1 от Процедурния правилник предвижда, че страните трябва да посочат мотиви за късното представяне на привежданите доказателства. Въпреки че в съдебното заседание жалбоподателят признава, че не е изложил тези обстоятелства в писмената фаза на производството, той не е обосновал това закъснение. Следователно тези приведени доказателства не могат да бъдат взети предвид.

58 По отношение на препращането в жалбата към обясненията във връзка с член 220, параграф 2, буква б) от МКО следва да се посочи, че макар да е вярно, че тази разпоредба преследва същата цел както член 239 от МКО, двете разпоредби не се припокриват. Всъщност първият член има по-ограничена цел от втория, доколкото има за цел само да защитава оправданите правни очаквания на длъжника във връзка с обосноваността на всички данни, съдържащи се в решението да се допусне или не последващо вземане под отчет на митните

сборове. Напротив, член 239 от МКО съставлява обща клауза за справедливост (вж. в този смисъл относно съответните разпоредби, които са в сила към този момент, Решение на Съда от 14 май 1996 г. по дело Faroe Seafood и др., C-153/94 и C-204/94, Recueil, стр. I-2465, точка 87, Решение на Първоинстанционния съд от 19 февруари 1998 г. по дело Eyckeler & Malt/Комисия, T-42/96, Recueil, стр. II-401, точки 136—139).

59 Ето защо член 220, параграф 2, буква б) от МКО и член 239 от МКО са две отделни разпоредби, критериите за прилагането на които се различават. При тези обстоятелства, съгласно член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник жалбоподателят не може да се ограничи до препращане към обясненията, свързани с член 220, параграф 2, буква б) от МКО, за да обоснове исканията си във връзка с член 239 от МКО.

60 От това следва, че искането за отмяна на член 1, параграф 3 от обжалваното решение трябва да се отхвърли като недопустимо.

61 След като не е уважено нито едно правно основание, жалбата трябва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноски

62 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

Тъй като е загубил делото, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с исканията на Комисията.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (осми състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Agrar-Invest-Tatschl GmbH да заплати съдебните разноски.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 8 октомври 2008 година.

Секретар Председател

E. Coulon M. E. Martins Ribeiro